

Carvoeirosta Helsinkiin 4.5. - 14.5.2014

Marja ja Risto Viijanen

Carvoeirosta Helsinkiin keväällä 2014

4.5.2014 Sunnuntai

**Carvoeiro - Castro Verde - Aljustrel -
Ferreira do Alentejo - Torrão -
Alcáçovas - Montemor o Novo - Vila
Franca de Xira - Peniche, 410 km**

Ihan kamalasti hommaa taas ja auto tupaten täynnä. Toista viikkoa kestäneet helteet jatkuivat edelleen. Pahimmillaan lämpötila oli kohonnut jopa +35 asteeseen. Suomessa kuumemma satoi räntää ja rakeita. Täällä helteessä jo pelkkä ajatus raekuurosta tuntui ihanalta. Iltapäivällä ennen neljää pääsimme liikkeelle. Yöpyä aioimme Lissabonin yläpuolella Penichessä. Onneksi yösiija oli varattu etukäteen, vanha tuttu Hotel Soleil Peniche.

Läpiajetuissa kylissä ja kaupungeissa ukot istuskelivat varjopenkeillä kuin varpuset sähkölangoilla. Viettivät pyhäehtoota. Kyläkirkkojen sinivalkeiset fasadit kohosivat kattojen yläpuolelle puhtaan valkoisina juuri maalattuina tai ajan rapistamina haalistunein värein. Koukkasimme Torrãoon kapisille kujille kuvaamaan katunäkymiä, kirkkojen fasadeja ja ukkoja.

Kylien välissä oli auringon polttamia laitumia. Helle oli tehnyt tehtävänsä. Tuuheat korkkitammet antoivat viilentävän suojan lehmille ja mustille possuille. Alentejossa oli vielä seitsemän jälkeen +27 astetta. Polttavan kuumaa. Tienvarret olivat punaisenaan unikoista. Sitten violetit jättiläishiirenvirnat valtasivat pientareet. Penicheä lähestyttäessä tuuli voimistui ja asteet tippuivat alle kahdenkymmenen.

Suosikkihotelliimme, Hotel Soleil Penicheen, saavuimme kymmenen jälkeen. Risto jäi toistamiseen ilman Avenida do Marilla sijaitsevan Katekero II -ravintolan unelmaisia mereneläviä. Ja juuri sen vuoksi oli taas Penichen valinnut yöpymispaikaksemme. Onneksi kassista löytyi helteessä käpristyneet evässämpylät ja käsilämmin oluttölkki. Niillä oli pärjättävä aamuun. Hotelli oli entisensä. Tilava ja siisti huone 40 eurolla aamiaisineen.

5.5.2014 Maanantai

Peniche - Caldas da Rainha - Nazaré - Paredes da Vitória - San Pedro de Moel - Monte Redondo - Figueira da Foz - Aveiro - Porto - Braga - Ponte de Lima, 400 km

Mitä ihmettä! Verhot avattuamme näimme täysin pilvisen taivaan. Ennen aamiaista Marja totesi, että uusi navigaattori oli jäänyt Rocha Bravaan. Ei löytynyt mistään vaikka kassit käännettiin nurin moneen kertaan. Eilen olimme navigoineet vanhalla "Tompalla". Uusi oli jäänyt todennäköisesti olohuoneen lipaston nurkalle. Marja oli asiasta ihan varma. Ehdotti soittoa Acaciolle, jotta menisi tarkistamaan asian ja lähettäisi postissa Suomeen. Risto kuitenkin ehdotti ensin Hondan tutkimista. Sieltähän se löytyi yhden autossa olevan kassin uumenista. Mikä helpotus! Kamala työ oli tehty juuri ennen matkaa karttojen päivityksessä.

Aamiainen oli erinomainen suhteutettuna huoneen hintaan. Hyvä jos hotelli omilleen pääsi. AamiAISella oli runsaasti lainelautailijoita. Viime viikkojen huikeat säät olivat saaneet Euroopan lautailijat liikkeelle. Aamiaissalissa he täyttivät eväsreppujaan ripein ottein aina kun salin valvojan silmä vältti.

Puoli yhdeltätoista matka jatkui. Ensin käväisimme hotellin edessä olevalla tutulla rannalla. Ranta oli täynnä kiiltävän mustia surffaajia. Näky oli kuin luontofilmistä; sadoittain juuri rantautuvia hylkeitä. Risto huokaili, että VOI KUN OLIS LAUTA. Onneksi itsesuojeluvaisto sanoi, että tuo harrastus olisi pitänyt aloittaa jo vuosikymmeniä sitten. Lautoja ja opettajia olisi kyllä löytynyt.

Puolilta päivin paistoi jo aurinko ja asteita oli +20. Katsastimme Penichen kupeessa kaksi golf-kenttää. Toistensa täydelliset vastakohtat. Molemmat aivan meren tuntumassa, mutta mikä ero! Ensimmäinen, Atlântico Golfe Hotel, edusti vaatimatonta karvalakkimallia ja toinen, Praia d'El Rey golf & country club, hienointa ääripäätä. Aivan meren tuntumassa kiemurtelevat väylät olivat kapeita ja bunkkerit vitivalkoisia. Greenfeet pitkälle toista sataa. Klubi oli täynnä ruotsalaisia.

Uusi "Tomppa"-navigaattorimme kenkuuli ja miesäänikin oli epämiellyttävä. Asensimme vanhan "Tompan" takaisin tuulilasiin. Kahvit ja leivokset Intermarchen kahvilassa yhteishintaan 2,80 €. Kaupan lasku litran Maciera-brandystä, kuohuviinistä ja neljästä vesipullosta yhteensä 17 €. Ennen Alcobaçaa kävimme pesaisemassa Hondan. Itsepesulasta löytyivät kaikki mahdolliset pesuvarusteet. Matoillekin oli erilliset pesuritulät.

Poikkesimme tammikuun aaltojen ruhjomassa Paredes da Vitóriassa. Valkoiset hiekkarannat. Kaikki loma-asunnot tyhjillään. Myrskyn jäljet vielä osittain korjaamatta. Näitä talvimyrskyn riepottelemia rantakyläi riitti etelästä pohjoiseen. Oma Carvoeirommekin koki loppiaisenä ennen näkemättömät aallot. Rumia eukalyptus- ja mäntymetsiä tien molemmin puolin. Kymmenien kilometrien pituinen punainen juoksurata myötäili tietä. Koko matkalla näimme vain kaksi pyöräilijää. Lenkkitie ulottui ainakin Nazarésta Pedrógãoon.

Koska matkan oli jouduttava, siirryimme moottoritielle. Figueira da Fozista eteenpäin ajoimme tylsääkin tylsempää moottoritieosuutta. Tie oli hyvä ja kilometrit vilisivät, mutta eipä sitten muuta ollutkaan. Porton ja Bragan ohitimme vauhdilla. Ponte de Limassa, jonne saavuimme kahdeksan jälkeen, entinen hotellimme Império do Minho oli remontissa. Ilmankos emme olleet löytäneet hotellin tietoja netistä. Kaupungin keskustassa havaitsimme vain yhden toimivan hotellin, uuden uutukaisen InLima Span. Sinne oli pakko asettua. Spa oli liioittelua. Hotellissa sai hierontaa ja erilaisia hoitoja, mutta esimerkiksi uima-allasta ei löytynyt. Auton parkkeerasimme vastoin vastaanottovirkailijan ohjeita aivan hotellin oven viereen. Oli ilta ja kello jo puoli 10, joten myös Ponte de Liman unelmaillallinen jäi Ristolta saamatta. Hotellin baarista saimme klubileivän ja hampurilaisen.

"Matkatarkastajien" huomioita Spa-hotellista: Huone oli tilava ja parveke iso. Parvekkeelta toiselle johti leveä "juoksurata". Mahdolliset rosvot voivat esimerkiksi aamiaisaikaan tyhjentää huoneistojen arvoesineet kipsisella tuolla rataa huoneesta toiseen. Peili oli kaapissa ja kaapinivet liukkaine pikkunuppeineen olivat niin tiukat, ettei auki meinannut saada. Wc:n liukuovi ei pysynyt kiinni, pikkuhiljaa aukeni ja aukeni. Isokokoinen suihku antoi odottaa nautinnollista suihkuhetkeä. Odottelun jälkeen tuli kevyttä tihkua, jonka lämpötila muuttui omia aikojaan kylmästä kuumaksi ja päinvastoin. Huoneessa oli pitkä eteiseinä, jossa ei ollut ainuttakaan ripustuskoukkuja. Suunnittelijoiden olisi syytä majoittua muutamaksi päiväksi tekeleisiinsä, jotta ymmärtäisivät mitä matkailija oikeasti tarvitsee ja mitä ei.

6.5.2014 Tiistai

Ponte de Lima - Ponte da Barca - Soajo - Lindoso - Ourense - León, 400 km

Huoneen hintaan sisältyvä aamiaisen oli erinomainen. Myös Honda oli yöpynyt turvallisesti hotellin edessä kielletyllä paikalla. Puolipilvistä, asteita +20. Aamiaisen jälkeen parin tunnin kävely Vinho Verden pääkaupungin ja Portugalin vanhimmaksi kaupungiksi mainitun kaupungin kaduilla. Ihailimme gotiikan, renessanssin, barokin ja uusklassismin piirteitä rakennusten julkisuuksissa. Seurasimme

Santiago de Compostelaan matkalla olevien py-

hiinvaeltajien taivallusta roomalais-goottilaisella sillalla. Pari tuhatta vuotta vanha silta on Ponte de Liman huomattavin historiallinen muistomerkki ja sitä pitkin ovat vuosien saatossa tuhannet pyhiinvaeltajat ylittäneet Lima-joen. Ponte de Lima oli yhtä ihana kuin ennenkin. Keväällä parhaimmillaan. Ravintola ravintolan vieressä. Oikein häijyä teki, kun ajattelimme eilisillan hampurilaisia. Kaikki keskustorin penkit ja kukka-astiat oli kevään kunniaksi maalattu paloautonpunaisiksi!

Sitten kohti parinkymmenen kilometrin päässä olevaa Ponte da Barcaa. Ihastelimme ohi vilahtelevien pihojen kukkarunsautta, ruusuaitoja, keltaisia päivänkakkaraniittyjä ja hennonvihreitä viiniköynnösrivistöjä. Tien viertä taivalsi mustavaatteisia maatyöläisiä kuokat ja haravat olallaan. Me saimme pienen hetken olla mukana tässä tunnelmassa reitillä Rotas dos Vinhos Verdes.

Keskustahotelleja ei näkynyt Ponte da Barcassakaan. Erään talon katolla oli houkutteleva valokyltti Residencial os Poetas. Tarkempi tutkimus osoitti, että ovi oli tiukasti lukossa ja runoilijoiden majatalon toiminnasta ei näkynyt jälkeäkään. Vanha kaupunki oli täynnä 1500 - 1700-luvuilta peräisin olevia harmaakivitaloja. Osa taloista oli kunnostettu, mutta suuri osa romahtamaisillaan. Turisteja ei näkynyt missään. Paikallisiakin harvakseltaan.

Kahvilla käydessämme huomasi, että kamerasta oli kädensijan tukilevy pudonnut. Onneksi löytyi lattialta. Siitä sitten etsimään liimakauppaa. Lähellä oli "menneen maailman" sekatavara-kauppa. Kaupan pitäjä ei suostunut myymään meille liimatuubia. Sen sijaan otti kameran, puhdisti perusteellisesti liimattavat pinnat, liimasi kappaleet yhteen ja palautti kameran meille. Eikä puhetaakaan mistään maksuista. Meidän oli ihan väkisin jätettävä edes kahvirahat.

Ponte da Barcasta joutuimme "Tompan" avustuksella sekoillessamme Lima-joen pohjoispuolelle. Marja vaati palaamista etelärannalle, mutta Risto halusi tutkia pohjoisrantaa. Mainittiinhan se tienvarsiopasteissa Rota do Vinho Verdeksi. Tie kiemurteli ylärinteillä Lima-jokea myötäillen. Korkeat betonipylväät tukivat viiniköynnösrivistöjä. Siellä missä ei ollut viiniköynnöksiä, olivat rinteet keltaisten pensaiden peitossa. Näkymät olivat huikeat. Tie halkoi pieniä viinikyliä, joissa mustapukuiset mummit ja ruutupaitaiset papat kuokkivat maatilkkujaan. Pihat olivat täynnä kaikenvärisiä ruusuja. Välillä oli eukalyptus- tai mäntymetsiä. Sitten taas tuli viiniköynnöksiä. Pyhiinvaellusreitillä oli tiuhassa pieniä kappeleita. Reitti poikkesi täysin eteläpuolen reitistä, joka kulki alhaalla joen rannassa. Täältä ylhäältä voi ihailla Lima-joen kiemurtelua upeassa vuoristomaisemassa. Tienviitta Ermelon luostariin oli imaista meidät reitiltä.

Sitten Lima-joen ja kohoavien rinteiden väliin ilmestyi pieni hautausmaa. Kuin taivaasta rinteelle pudotettu. Kaunein ikinä näkemämme.

Hautausmaalta oli Soajoon matkaa viittisen kilometriä. Ennen Soajoa ajoimme Bento-nimisen kylän läpi. Kylä tuntui tutulta. Se vilahti ohi hetkessä, mutta sitten tajusimme, että tämä oli juuri se kivikylä, jossa olimme punaruskean kulkukoiran opastamina vaellelleet keväällä 2010. Silloin olimme luulleet olevamme Soajossa. Tuolloin ajoimme Lima-joen eteläistä rantatietä ja poikkesimme Soajo-viitan kohdalla pois reitiltä. Oikeata Soajoa emme siis silloin nähneet, vain kalpean aavistuksen Bento-nimisen kylän muodossa.

*Onneksi nyt löysimme oikean Soajon. Tämä ihana pohjoisen Portugalin helmi lepäsi Penada-vuoris-
ton rinteellä Lima-joen yläpuolella. Kylän historia ulottui aina ensimmäiselle vuosisadalle asti,
mutta vasta 1500-luvulla kylä oli saanut oman perustamiskirjansa ja nautti alueellisesta erityisase-
mastaan vuoteen 1852 saakka. Kylän asukkaita kutsuttiin monteiros-nimellä. Pääelinkeino oli met-
sästys ja saaliina olivat karhut, sudet, villivuohet ja ketut.*

*Soajon charmi vei jalat altamme. Ensitöiksemme tutustuimme kylän laidalla sijaitsevaan museoalu-
eseen, jossa 24 jykevää graniittiarkkua seistä jökötti maalauksellisesti kukkulan laella. Tällaisia
arkkuja käytettiin viljan, lähinnä maissin, säilytykseen 1700 -1800-luvuilla. Nykyisin arkkuja ja nii-
den kopioita näkee yksittäin jopa uusien omakotitalojen pihojen koristeina niin täällä Pohjois-Portu-
galissa kuin myös Pohjois-Espanjassa. Arkkujen ohella saimme ihastella keltapensaiden värittämää,
joka puolelle levittyvää vuoristomaisemaa.*

*Päätimme vilkaista myös kylän "sisälle". Kadut olivat harmaata graniittia ja talot valtavista gra-
niittilohkareista kokoon kasattuja. Miten ihmeessä noita tonnien painoisia järkäleitä oli täällä
"maailman syrjässä" liikuteltu? Graniittisen kylän sydämessä lompsi sarvipäähän omia aikojaan.
Ilmeisesti oli palaamassa laitumelta. Seurasimme tätä elukkaa katsoaksemme mihin taloon se on
matkalla, mutta eipä meille paljastanut kotiaan. Olimme hetken piilosilla. Milloin se, milloin me kur-
kimme toisiamme kadun kulmien takaa. Lehmä ei luovuttanut, mutta meidän oli aikapulan vuoksi
luovuttava piilottelusta. Lehmän jälkeen ilmestyi jostain graniitin harmaa kissa puskemaan ja kieh-
näämään jalkoihimme. Ja kissan jälkeen tuli koira.*

Kaduilla hipsutteli muutama mustiin pukeutunut mummo ja papparainen, mutta yhtään nuorta ihmistä emme havainneet. Ainoat nykyajan merkit olivat katoilla keikkuvat Zonin tai Meon lautasantennit.

Opasteiden mukaan Soajosta lähti eripituisia kävelyreittejä, ikaikaisia polkuja, viinitilusten lomitse. Kylä oli pyhiinvaellusreitillä. Kujilla oli valkoisin huivein koristeltuja puuristejä.

Hieno Caminhos do Alto Minho-esite löytyy netistä osoitteesta www.rabacal.net/attachments/061_brochura_caminhos_santiago.pdf

Sitten meidän oli ponkaistava kiireesti Liman etelärannalle Lindosoon ja sieltä Espanjan rajan jälkeen Ourenseen. Kello oli luvattoman paljon. Menetimme vielä yhden tunnin rajan ylityksen vuoksi. Ajomatkaa Leónen oli 345 km. Ourensestä Leónen oli moottoritie, joten matka joutui. Moottoritietä reunustivat upeat vuoristomaisemat ja violettien kanervien ja keltapensaiden peittämät jylhät rinteet. Koivumetsiäkin paikoin. Reitti kaiken kaikkiaan oli huikaisevan kaunismaisemainen poiketen täysin tavanomaisista moottoritietäipaleista.

Leónen saavuimme puoli yhdeltätoista. Hostal de Marcos eli Parador de León, löytyi helposti. Upea kerrassaan. Ravintola oli tietenkin jo kiinni. Baarista saimme Iberian kinkku-juustolautasen illallisen virkaa hoitamaan. Risto vaipui epätoivoon. Ei vielä kukaan kunnan illallista. Huone no 452 oli poikkeuksellisen hieno, näin meille kerrottiin jo vastaanotossa.

7.5.2014 Keskiviikko
León – Burgos - Santo Domingo de la Calzada - Vitoria Gasteiz - Argómaniz, 320 km

Paradorin aamiainen oli superluokkaa. Kaikkea mahdollista oli tarjolla. Tapaksia, Iberian kinkkuja, vihanneksia, hedelmiä, kakkuja, kuohuviiniä. Mitään ei puuttunut. Myös Santiagoon matkalla oleville pyhiinvaeltajille yöpyminen viiden tähden paradorissa ja sen ylenpalttinen aamiaispöytä näyttivät olevan yksi vaelluksen kohokohtia.

Parador de León, San Marcosin luostari, on yksi hienoimmista Espanjan renessanssirakennuksista. Nykyisen muotonsa rakennus sai 1500-luvulla aloitettujen ja 1700-luvulla päätökseen saatettujen mittavien rakennustöiden myötä. Tätä ennen 1100-luvulla paikalle oli rakennettu vaatimaton luostari majoitus- ja sairaalarakennuksineen Santiagoon matkalla oleville pyhiinvaeltajille. Tuolloin pyhiinvaeltajat kohtasivat matkallaan maantierosvoja ja saapuivat luostariin haavat tulehtuneina, sairaina, nälkäisinä ja palellen. Luostari tarjosi heille hoitoa, ruokaa ja turvallisen yösjän.

Me vaeltelimme aamupäivän tässä elävässä museossa, joka vuosien saatossa oli ehtinyt toimia myös sotilastukikohtana, sotilasvankilana, eläinlääketieteellisenä oppilaitoksena ja jopa tallina. Kävimme Basilica San Isidorossa ja tutkimme paradorin yhteydessä olevan museon aarteita.

Yhdeltä matka jatkui kohti Burgosia. Aurinko paistoi ja asteita oli +24. Aluksi

ajojimme tietä N 601 Valladolidin suuntaan. Castrotierran kohdalla siirryimme Autovia del Santiago Compostelalle (N 120). Pyhiinvaeltajia isoine reppuineen taivalsi vastaan jatkuvana virtana vieressä kulkevaa pyhiinvaellusreittiä Camino de Santiagoa pitkin. Pyhiinvaeltajien tunnus, kampsimpukan kuori, keikkui rytmikkäästi jokaisen kulkijan repussa. Camino halkoi kuolettavan tasaisia pelto- maisemia, samaa helteistä taivallusta kymmeniä ja kymmeniä kilometrejä. Taivaalta porotti polttava aurinko ja vaeltajien varjoisat levähdyspaikat olivat harvassa. Noissa maisemissa ehti moneen kertaan miettiä elämäänsä. Onneksi Leónissa vaeltajia oli odottamassa superluokan parador pehmeine vuoteineen ja notkuvine aamiaispöytineen.

Poikkesimme maisemasta erottuvan kirkontornin innoittamina tienvarren kylään. Talot oli rakennettu punaisesta savesta ja kaikki ikkunaluukut olivat kiinni. Kello oli kaksi iltapäivällä. Oli siesta-aika ja koko kylä oli pötköllään pimennetyissä kammareissaan. Kaksi pientä koiranhöppänää oli jätetty vartioimaan kylää levon ajaksi ja nuo höpönassut ottivat siestanajan oudot kadulla kulkijat nuollen ja jaloissa kieppuen vastaan. Ei ainuttakaan muuta elävää olentoa, paitsi haikara pesässä kirkon tornissa. Kylää ympäröivät laajat peltoaukeat. Osa pelloista oli tuoreen vihreällä oraalla, osa vastikään oranssinruskeiksi kynnettyinä.

Jatkoimme Burgosin ohi edelleen tietä N 120 Santo Domingo de la Calzadaan saakka. Sieltä oikaisimme pikkuteitä Bilbaon moottoritielelle. Olimme La Riojan maakunnassa. Maisemat olivat kauneimmillaan tähän vuoden aikaan. Kun Andalusianssa puhutaan valkoisista kylistä, täällä pohjoisessa vuorenrinteiden kylät ovat tiilenpunaisia tai okrankeltaisia.

Olimme tekemässä ennätystä. Majoittumassa jo ennen seitsemää Argómanizin paradoriin, 13 kilometriä Baskimaan pääkaupungista Vitoria-Gasteizista. Kukkulan laelle rakennettua palatsia ympäröivät laajat maalaismaisemat. Rakennus oli modernisoitu niin perusteellisesti, että oli vaikea kuvitella sen periytyvän 1500-luvulta. Huoneet olivat komeat ja kaikki yleiset tilat viimeisen päälle viihdytyisät. Vastaanoton nuori virkailijatar antoi meille pienen lirkuttelun jälkeen näköalahuoneen no 203 ilman lisämaksua. Myös ravintola oli ensiluokkainen ja Risto sai vihdoin ja viimein nauttia kunnon illallisen pitkän kaavan mukaan. Tarjoilu takkuili, koska paradoriin oli pelmahtanut iso bussillinen englantilaisia eläkeläisiä, joille tietenkin piti tarjoilla ruokalajit samanaikaisesti. Tämä ei meitä

haitannut. Olimme varmoja, että jossain vaiheessa ruoka tupsahtaisi myös meidän eteemme. Nautimme ensiluokkaisen kolmen ruokalajin illallisen juomineen yhteishintaan 80 €.

Ennen illallista teimme kävelyretken ympäristöön. Kymmenittäin uusia, komeita kivipyntinkejä oli kohonnut vieriviereen rinteille. Jokaista taloa vartioi äkäisesti räksyttävä koira.

8.5.2014 Torstai

Argómaniz - Etxarri Aranaz - Irurtzun - Leitza - Ainhoa - Hasparren - St. Girons Plage - Arcachon, 420 km

Yön aikana paksu sumu oli nielaissut eilisen komean maiseman. Aamiainen ei ollut Leónin paradurin tasoa, mutta erinomainen kuitenkin.

Matkaan pääsimme yhdentoista jälkeen. Sumu oli hälvenemässä ja asteita +13. Moottoritie kiemurteli 60 kilometrin matkan vihreiden vuorien lomassa Leitzaan. Leitzasta siirryimme keltaiselle tielle (NA 170). Liikenne oli hiljaista ja tie hyvässä kunnossa. Nautinnollista ajoa. Kaikkiällä vihreää. Koska olimme Baskimaalla Pyreneiden länsiosassa, olivat kaikki viitat ja opasteet baskin kielellä. Vuoristoinen tie halkoi tammi-, kastanja-, saksanpähkinä-, pyökki- ja saarnimetsiä. Välillä avautuivat laajat laitumet ja hedelmäpuutarhat; omenaa, kirsikkaa, viikunaa ja persikkaa.

Baskimaa on omaperäinen sekoitus vanhaa ja uutta.

Espanjan ohella alueen toinen virallinen kieli on baski, näin on myös naapurissa osassa Navarran itsehallintoaluetta. Baskimaa on yksi Espanjan vauraimista alueista. Se ja Navarra keräävät omat veronsa, kun muiden itsehallintoalueiden verotuksesta vastaa keskushallinto. Läpιαjamamme baskikylät ja -kaupungit oli koristeltu näyttävästi baskilipuvin, viirein ja kansallistuntoa kohottavin iskulausein. Talot olivat komeita ja pihat viimeisen päälle. Ajamamme kapeaakin kapeampi paikallistie poukkoili vuoroin Baskimaalla vuoroin Navarrassa. Viitoissa varoiteltiin tien kapeudesta. Ohitusmahdolliset olivat minimaaliset. Onneksi muuta liikennettä ei ollut.

Jalkauduimme toviksi 500 asukkaan Ituren kylässä Navarran puolella. Kylä oli kouluesimerkki perinteisestä baskikylästä. Jykevissä kivitaloissa oli jyrkät punatiilikatot. Punaiset pelargoniat pursuivat kukkalaatikoista ja täyttivät puiset parvekkeet ja ikkunalaudat. Ikkunoita ja ovia reunustivat baskityyliset kivikoristeet.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Keskusaukiolla oli alle kouluikäisiä ulkoleikeissään. Eriskummaisimman esityksen meille järjesti melkein vauvaikäinen naruhyppelijä. Narun toisessa päässä oli päiväkotititi ja joku näistä "vauvoista" toisessa päässä. "Vauvat" kipaisivat kukin vuorollaan pyörivän narun sisälle. Ei silmiään ollut uskoa näitä taitureita katsoessaan. Yksi vaaleanpunakolttuinen hyppäsi ja hyppäsi; naru pyöri ja tyttö hyppäsi. Me emme jaksaneet laskea kuinka monta sataa kertaa.

Ranskan rajaa lähestyimme vihreää maisematietä (N 121B). Lienee turha mainita, että myös tämä tie kuului Camino de Santiago-reittiin. Huikaisevan vihreät lehtipuuvaltaiset maisemat kylpivät auringonpaisteessa. Mikä värien ilotulitus täällä olisikaan syksyllä?

Espanjan ja Ranskan rajalla, juuri ennen Ainhoan ranskalaiskylää, oli matkamme pahimmat ruuhkat. Merkkiketjujen outlet-myymlöiden muodostama ostosparatiisi oli saanut ihmiset liikkeelle matkojen päästä. Kaduilla oli mieletön kuhina, eikä Risto löytänyt Hondasta jarruja millään. Marja vannoi, että mahdollisella seuraavalla kerralla jarrut löytyvät ja Risto ei selviä paikan ohi näin vikkellästi. Alle tuhannen asukkaan Ainhoa näytti viehättävältä värikkäine taloineen, runsaskukkaisine terasseinaan ja ravintoloinen. Espanjan puolen jyrkät harmaakivitalot muuttuivat kerta heitolla kepeämmiksi ja raikkaammiksi. Ei ihme, että Ainhoa on yksi "Les plus beaux villages de France" -kylistä.

Ainhoasta oli matkaa Bayonneen 20 kilometriä. Me päätimme ohittaa Bayonnen reittiä: Cambo les Bains - Hasparren - La Bastide Clairence - St. Vincent de Tyrosse - Soustons. Oli parsaa-aika ja sen huomasi lukuisista parsamainoksista. Hanhenmaksakin olisi saanut joka kylästä.

Ensimmäinen katsastettava ranta-paikka oli St. Girons Plage. Laaja ranta-alue oli täynnä puolittain hiekkaa hautautuneita lomarakennuksia. Hiekkaa oli joka paikassa. Viettäisimmekö täällä lomapäiviämme? Jaa-a. Hiekkakävelyn jälkeen jatkoimme rantareittiä pohjoiseen. Reitti oli erinomainen, parempi kuin vastaava Bordeaux'n jälkeen. Arcachonin läheisyydessä sijaitsevaan majapaikkaamme, Hotel Ibis Arcachon La Testeen, saavuimme iltahämärissä. Ibiksellä oli suljettu piha-alue, saimme Hondan oven eteen invapaikan viereen.

Huoneen tv-kapula ei toiminut. Risto meni vastaanottoon valittamaan ja samalla testaamaan Ibis-tien 15 minuutin takuun toimivuutta. Siinä ajassa nimittäin pitäisi ongelma olla selvitetty tai "you will be our guest". Selvisivät pulmasta 12 minuutissa. Harmi, muutama minuutti lisää ja olisimme saaneet vapaan yöpymisen. Riston illallisvalinta Ibiksen yhteydessä olevassa ravintolassa oli epäonnistunut. Tuskaisen sitkeä vasikanleike sai Ristolta muutaman saron, Marjan maigret de canard sai arvosanan 1,5 sianpäästä. Ibiksen maksuttomat Wifi-yhteydet toimivat moitteitta.

9.5.2014 Perjantai

Arcachon - Borbeaux - Anguelême - Poitiers - Mirebeau - Loudun - Saumur, 400 km

Aamulla tihkusade, asteita +15. Aamiaisen jälkeen varasimme seuraavan yöpaikan Saumurista. Sitteen Arcachonin keskustaan. Ajattelimme vilkaista hiljaista rantakaupunkia. Siis hiljaista! Jo pelkkä seitsemän kilometrin ajo Arcachoniin oli yhtä ruuhkaa. Ja perillä odotti oikea hornankattila. Ei parkkipaikkaa missään. Yksisuuntaisia katuja ja päättyviä ajoreittejä. Sitten huomaamattamme jouduimme keskustan valtavaan parkkihalliin. Tyhjiä paikkoja ilmoitettiin olevan kokonaista kaksi. Mistä ihmeestä ne kaksi löytäisi? Mutta edestämme oli juuri madame peruuttamassa isoa maasturi-aan ulos. Ja me onnekkaita kiireesti tilalle.

Parkkihallista jouduimme keskelle vaate- ja herkkumarkkinoita. Torimuoti tuli katsastettua ja parsatiskit ihailtua. Torin vieressä oli kaikilla ranskalaisilla herkuilla varustettu kauppahalli. Oli jos jonkinmoista meren elävää, hedelmiä, juustoja, jättiläispihvejä, pateita ja piiraita. Surkuttelimme, että olimme juuri syöneet Ibis-aamiaisen. Rantakatu oli täynnä ravintoloita ja asiakkaita piisasi joka ikiseen. Kävelimme ja päivitimme. Ihmiset jonottivat laivaretkille lähilintusaariin.

Vastentahtoisesti matka jatkui yhdeltä. Asteita jo yli +20. Aurinko pilkisteli. Moottoritietä Bordeaux'n ohi Anguelêmeen asti. Parin sadan kilometrin matka taittui joutuisasti, mutta vailla mielenkiintoa. Melkein kaikki rekat portugalilaisia veicolo longoja. Sitten maaseututeille. Ja johan löytyi taas mielenkiintoa. Aluksi upeita viljelysmaita ja viiniköynnösrivistöjä. Parsaa kaupattiin ahkerasti. Päivänkakkarakapeloja. Ränstystyneitä kyliä, joissa vuosisatoja sitten rakennetut talot oli jätetty oman onnensa nojaan. Täydellinen vastakohta eilisen upeille baskitaloille. Poikkesimme marketissa sampanjaostoksilla. Samaan aikaan viereemme ajaa täräytti puoli vuosisataa sitten parhaat päivänsä nähnyt punainen Opel. Takapenkin rouva sai napakat ohjeet etupenkin ukonkehveiltä, kuskilta ja kuskin kaverilta. Ukot jäivät autoon ja rouva lähti topakkana kauppaan. Kun tovin kulluttua palasimme omalta ostosreissultamme, olivat ukot lippalakit vinossa Opelin etupenkillä niin täydessä unessa kuin vain olla ja voi. Risto uhkasi ottaa käyttöön saman tyylin jatkossa. Napsaisimme muutaman kuvan, eikä sekään ukkojen unta mitenkään häirinyt!

Sitten valtaiset uuden moottoritien rakennustyöt sotkivat kaikki "Tomppa"-paran yritykset löytää leppoisia maaseutuireittejä. "Tomppa" sanoi sitä ja apukuski tätä, Risto ei tiennyt mitä uskoa. "Tee u-käännös" hoki navigaattori, Marja vuorostaan "Ei sinne, kun tonne, ei kun tonne...". Ykskaks edessä oli kiertotien kyltti ja jos uhmakkaasti jatkoi ajamista "Tompan" ohjeiden mukaan, oli edessä täydellinen tiesulku, route barrée. Lisäksi bensamittari näytti punaista.

Selvisimme viime tipassa Poitiersiin tankkaamaan, ysvitosen litrahinta oli Ranskassa 1,639 €. Poitiersissa siirryimme vakaammalle reitille, kello oli paljon ja matkaa oli jäljellä yli 100 km. Ohitimme Poitiersin kupeessa olevan Futuroscopen vauhdilla kuten niin monena vuonna aikaisemminkin. Ensi kerralla lupasimme tehdä poikkeuksen!

Saumuriin saavuimme yhdeksän kieppeissä. Etukäteen varasimme Best Western-ketjun hotelli Adagio löytyi helposti ja 7 euron autotalli oli hyvä, joskin kannattaa varata etukäteen. Hotelli oli miellyttävä, huone moderni ja tyylikäs. Ikkunan alla virtasi Loire. Täydet pisteet!

Illallispaikaksi valitsimme kiinalaisen ravintolan. Erinomainen illallinen monine herkkuihin. Aluksi kirit ja ruokajuomana pullo Rosé de Provence, kaikki yhteishintaan 74 €. Risto kehräsi tyytyväisenä ja antoi 3 sianpäätä ihan kaikelle.

10.5.2014 Lauantai

Saumur – Angers – Candé – St. Julien de Vouvantes – Châteaubriant – Rennes – Bécherel – Évran – Saint Malo, 270 km

Sumuinen aamu. Kahvit hotellihuoneessa, josta löytyivät keittimet ja kahviainekset talon puolesta. Talo tarjosi myös puolen litran vesipullon. Samalla seurasimme TvK aistan kautta Suomen aamu-uutisia. Urpilainen hävisi Rinteelle puheenjohtajavaalit.

Matkaan pääsimme puoli yhdeltätoista. Ensin ehkä Saumurin linnaan, arvelimme. Siellä olimme aiemminkin vierailleet. Mutta heti vanhaan kaupunkiin johtavan sillan ylitettyämme totesimme, että nyt oli tarjolla jotain muuta ... markkinat! Aluksi osuimme satojen värikkäiden vaatekojujen

keskelle. Ja katuja ja kokuja riitti joka suuntaan. Vaatteiden jälkeen eteemme levittäytyivät ranskalaiset herkkukojut, joiden valtavissa valikoimissa riitti ihmettelemistä. Kesken kaiken taivaalle ilmaantui mustanpuhuvia pilviä ja puuskainen myrskytuuli aloitti riehuntansa. Kojut olivat hetkessä kasassa ja markkinat ohi.

Meidän oli aika jatkaa matkaamme. Sade piiskasi vimmaisesti Hondan ikkunoita. Ajoimme Loire-jokea myötäilevällä rantatiellä. Asteita oli +15. Tuumasimme, että "Ei se maailma silleen pyöri, että aina vain paistais"! Reitti Loiren pohjoisrannalla Saumurista Angersiin on upea, nautimme sumussa ja sateessa joka hetkestä. Juuri ennen Angersia erosimme Loiresta. Maine-joen rannalla sijaitsevan Angersin läpi ajoimme pysähtymättä.

Angersin jälkeen ajelimme perinteisten ranskalaisten maalaismaistemien läpi. Aurinko paistoi jälleen, lehmät pötköttivät laitumilla, tienvarsilla rehottivat värikkäät kesäkukat. Vritzissä pysähdyimme kuvaamaan jättiläisiiriksiä. Paikalle pelmahti mummo tivaamaan; Tunnemme me? Pitäisikö hänen tuntea meidät? "Mais oui, bien sûr! Nous sommes de la Finlande." Ja mummo oli tyytyväinen.

Châteaubrianissa kahvitelimme, navakka tuuli puhalsi luihin ja ytimiin, asteita +12. Matkalla Renesiin molemmiin puolin tietä isoja ratsutiloja. Lampaista, isoja nautakarjoja, rouheita kivitaloja. Köynnösruusut, pionit, lobeliat, orvokit ja kaikenmoiset muut kesäkukat täyttivät pihat, kurkkivat aidanraoista ja peittivät alleen talojen rouheat kiviseinät. Päivän aikana ei ajokilometrejä kertynyt, mutta ajotunteja senkin edestä. Risto oli ollut ratissa koko ajan. Marja keräsi kuva-aineistoa tulevien vuosien kiikkutuolimatkoja varten.

Merirosvojen kaupungin, Saint-Malon, Ibikseen saavuimme klo 20. Olimme varanneet etukäteen huoneen. Kolmannesta kerroksesta merelle päin, kuten eräs nettiohje oli neuvonut. Aioimme viipyä kaupungissa pari päivää. Ibis oli rantakadulla ja näkymä merelle upea. Mutta huone oli surkean pieni. Emme päässeet vaihtamaan, koska hotelli oli täynnä. Lupasivat huomenna uuden huoneen. Honda oli jätettävä katuparkkiin, koska autotallikin oli täynnä. Vastaanoton tyttö vakuutti, että on rauhallista, ei taskuvarkaita eikä autovarkaita. Kaupungin entisestä hurjasta maineesta huolimatta oli pakko uskoa, kun muutakaan emme voineet.

Rantakatua vanhaan kaupunkiin oli vartin kävelymatka, meiltä matka taittui alle 10 minuutin. Mereltä puhalsi kylmä viima. Asteita oli +10. Matkalla ihailimme upeita kukkaisuksia. Vanhassa kaupungissa oli aikamoinen vilskke. Olihan lauantai. Iilallisarvintolat olivat tupaten täynnä. Saimme pöydän ravintolakadun loppupäästä. Tilasimme menu Bretonin. Aluksi simpukoita ja ostereita, sitten kalkkunaa ja taas simpukoita, jälkiruuaksi crêpejä ja juustoja. Juomina alkuun pastikset ja sitten pullo Rosé du Loire-viiniä. Hinta kaikesta 56 €. Marjalta 2 sianpäättä, Ristolta kaksi ja miinus.

Illalla seurasi euroviisuja Kööpenhaminasta. Itävalta voitti, mutta Suomen nuoret pojat tulivat sijalle 11. Kelpo suoritus. Sen sijaan Leijonien ensimmäistä ottelua mm-kisoissa Latviaa vastaan ei parhaalla tahdollakaan voinut kehua. Menivät häviämään. Huhuh.

11.5.2014 Sunnuntaipäivä Saint-Malossa

Aamulla herätys kisavalvomisten vuoksi vasta puoli kymmeneltä. Lupasivat meille uuden huoneen, nykyisen vierestä no 307. Lupasivat siirtää tavaramme, kun huone on siivottu.

Me kävelimme vanhaan kaupunkiin. Oli laskuvesi ja kivikovalla rantahiekalla oli mukava kävellä. Tuuli oli kylmä ja puuskainen, mustat pilvet tulivat mereltä ja rop-sauttivat alas sadekuuroja. Saint-Malossa vietettiin Forum des Arts-viikonloppua ja kaupungilla oli monenlaista tapahtumaa.

Pistäydyimme useammassa taidenäyttelyssä, valokuvia, videotaidetta, myös muotinäytös. Välillä piti hakea suojaa sadekuuroilta. Kuljimme kaupungin muurilla ja olimme paleltua. Ihmettelimme merkillistä sireenin ääntä. Sitten tajusimme, että sireenillä ilmoitettiin nousuveden alkaminen. Läheiseen linnoitussaareen pääsi laskuveden aikaan kävellen, mutta nousuveden aikana tie jäi veden alle. Sireenillä ilmoitettiin, että nyt saaresta kipin kapin pois. Näillä main nousu- ja laskuveden ero on 7- 8 metriä, jopa 13.

Neljältä marssimme takaisin hotellille. Uusi huoneemme oli isompi, ikkunoitakin kaksi, molemmille omansa meren ihailuun. Vaahtopäät iskivät rantakadun kivimuuriin. Aamupäivän laaja hiekkaranta oli kadonnut. Päivän marssiminen oli vienyt voimamme. Emme jaksaneet enää lähteä illalliselle vanhaan kaupunkiin. Onneksi hotellin vieressä oli kelvollinen pizzeria.

Neljältä marssimme takaisin hotellille. Uusi huoneemme oli isompi, ikkunoitakin kaksi, molemmille omansa meren ihailuun. Vaahtopäät iskivät rantakadun kivimuuriin. Aamupäivän laaja hiekkaranta oli kadonnut. Päivän marssiminen oli vienyt voimamme. Emme jaksaneet enää lähteä illalliselle vanhaan kaupunkiin. Onneksi hotellin vieressä oli kelvollinen pizzeria.

12.5.2014 Maanantai

Saint Malo – St Jouan des Guerets (Saint Malon esikaupunki), 10 km

Aamu oli vielä toivoa täynnä. Piti aluksi käydä turistitoimistosta hakemassa Saint-Malo-infoa. Aamiaisen nautimme yhdessä vanhan kaupungin parhaista ravintoloista. Sen jälkeen tutustuimme nykyisin kaupungintalona toimivan linnan museosiipeen. Saint Malon – Merirosvojen kaupungin – mielenkiintoinen historia esittäytyi useassa kerroksessa. Ylhäältä tornista oli huikeat näkymät sekä vanhaan kaupunkiin että merelle. Ihailimme ja kuvasimme.

Museokierroksen jälkeen päätimme vielä pistäytyä Saint-Malon Grand Aquariumissa ennen varsinaista ajomatkaa Amiensiin. Tarkoituksena oli yöpyä seuraava yö Amiensissä (430 km), sen jälkeen Hollannin Limburgissa (430 km), sitten Bremenissä (400 km), sitten jossain Tanskassa ja lopuksi Ruotsin Jöngköpingissä. Lauantaina 17.5. oli tarkoitus ajaa Jöngköpingistä Tukholmaan Viking Linen laivaan. Helsingissä olisi tämän mukaan oltu 18.5.

Puolitoistakilometriä ennen Aquariumia suunnitelmat muuttuivat täysin. Kello oli 12.43, ajoimme liikenneympyrään. Sitten kuului rysäys ja matkanteko päättyi. Hondan eteen kääntyi ympyrän si-

säkaistalta kovalla vauhdilla Audi. Törmäystä ei voinut mitenkään välttää. Audin oikea etuovi painui vähän sisään ja pinta sai naarmuja. Meidän HaniHondamme kaikki etuvarustukset putosivat kadulle. Ympyrään perässämme ajaneen auton kuljettaja hyppäsi autostaan ja haukkui Audi-kuskin siihen paikkaan. Sanoi, että törmäys oli täysin Audin vika ja että kuski ajoi kuin hullu. Olimme keskellä vilkasta liikenneympyrää. Siitä oli päästävä syrjään asiaa selvittämään. Ihme kyllä, Hani-parkamme käynnistyi ja saimme kamalalla ryminällä ajettua parikymmentä metriä sivuun. Perässämme ajanut mies tuli vielä sivummallekin ripittämään Audi-kuskaa. Hän oli raivoissaan meidän puolestamme. Audi-mies ei ollut asiasta moksiskaan. Oli jo vetänyt hansikaslokerosta vahinkotapah-tumakaavakkeet ja täytti niitä rutiinilla. Raivostunut todistaja antoi meille käyntikorttinsa ja vaati meitä antamaan sen vakuutusyhtiöllemme. Sanoi, että hän ehdottomasti haluaa olla asiassa todistajana, koska hän näki koko tapahtuman selkeästi vierestä. Me otimme käyntikortin typery-neinä. Yritimme saada paikalle poliisin, mutta turhaan. Olivat kiireisiä ja koska henkilövahinkoja ei ollut syntynyt, eivät ehtineet paikalle. Audimiehelle tilanne sopi, mitäpä sitä poliisia tähän asioita sotkemaan.

Täytimme tarvittavat lomakkeet, vaihdoimme yhteystiedot ja olimme molemmat yhteydessä omiin vakuutusyhtiöihimme. Audi-mies yritti olla höveli. Vaimokin oli Ruotsista ja Suomessa oli käyty monta kertaa. Tykkäsi kovasti suomalaisista. "Not bad feelings". Se ei meitä auttanut, kun oli ajanut Hondamme hajalle. Marja kuvasi tapahtumapaikan ja molemmat autot. Audi-mies häippäsi paikalta ja me jäimme odottamaan hinausautoa.

Honda oli autohuoltamon edessä ja pahassa paikassa. Huoltamosta järjestivät meille paremman paikan hinausauton odotteluun. Kävivät useaan otteeseen tarkistamassa, että meillä on kaikki kunnossa. Kolmen tunnin kuluttua hinausauto saapui ja Honda ajettiin lavitsalle. Me nousimme hinausautoon ja matka jatkui 10 kilometrin päähän Saint-Malon esikaupunkiin, St. Jouan des Gueretsiin, jossa oli Honda Service.

Korjaamon ensituomio oli, että paha juttu, ainakin 3 viikkoa kestää korjata. Vakuutusyhtiöön ja SOS Internationaliin olimme tietenkin puhelinyhteydessä useaan otteeseen päivän aikana. Erinomaisesti hoitivat asiaa eteenpäin.

Oli ilta ja meidän oli saatava jostain yösiija. Onneksi ihan Honda-huollon tuntumasta löytyi useam-pikin mahdollisuus. Huoltamon johtaja otti meidät laukkuinemme autoonsa ja vei ensin lähimmän Campanillen pihaan. Yö olisi maksanut 131 euroa, eikä näyttänyt kummoiseltakaan. Emme olleet halukkaita jäämään, joten johtaja vei meidät viereiseen B&B-ketjun hotelliin. Hotelli näytti siistiltä, virkailija oli herttainen ja hinta 51 euroa yöltä. Jäimme hotelliin ja hyvästelimme huoltamon johtajan. Lupasimme tulla huomenna kertomaan miten asiamme etenee.

Olo oli epätodellinen. Meidänhän piti olla nyt jo Amiensissa. Tässä vaiheessa emme vielä tienneet miten kauan joudumme viipymään Saint-Malon liepeillä. Illalliselle menimme kylälle pieneen ravintolaan. Risto tilasi muhevan pihvin, Marja kanavartaan. Ja kas kummaa. Ateria osoittautui yhdeksi matkan parhaista, arvosana lähenteli kolmea sianpäättä. Jälkiruokana vielä crêpsit sokerilla ja vaniljajäätelöpallolla.

Päivä oli ollut kamala. Olimme aivan loppu. Ihme, että uni tuli silmään. Kun yöllä heräsi puoli kolmelta, ei enää unta saanutkaan.

13.5.2014 Tiistai Saint-Malon esikaupungissa St Jouan des Gueretsissa

Hotellimme 6 euron aamiainen oli hintaansa nähden kohtalainen. Löytyi jopa munia ja pekonia. Chou-Chou, yksitoistavuotias koira-herra, hääräsi ahkerasti aamiaishuoneen pöytien alla. Keräsi kaikki murut suuhunsa ja ihastui meihin, kun vaivihkaa sai muuta-kin kuin patonginmuruja.

Aamupäivä meni sähköpostin ja puhelimen äärellä. Lopputuloksena se, että me viivymme vielä tämän päivän tässä hotellissa. Huomenaamulla hyppäämme Pariisiin menevään junaan ja sieltä lento Helsinkiin. Honda pistetään mahdollisimman pian konttiin ja tulee kaikkine tavaroineen perässä.

Hotellin vastaanoton ystävällinen madame tilasi meille junaliput. Saint Malo - Pariisi kahdelta hengeltä yhteensä 260 €. Me marssimme Honda-korjaamoon ja veimme autoon sellaisia tavaroita, joita emme heti Suomessa tarvinneet ja otimme vastaavasti tarpeellisia mukaanamme. Huoltamon johtaja kiittelimme ja toivotimme kaikkea hyvää. Ja jos joskus Suomeen tie johtaa, niin ehdottomasti on otettava meihin yhteyttä.

Kävelimme kylällä ja totesimme siistiksi ja somaksi, mutta hiljaiseksi. Ilta kului hotellilla Suomi-Saksa jääkiekon parissa. Suomi voitti 4-0.

14.5.2014 Keskiviikko

Saint Malo – Pariisi – Helsinki, 2700 km

Aamulla taksilla Saint-Malon rautatieasemalle ja sieltä kolmen tunnin junamatka TGV:llä (Train à grande vitesse) Pariisiin. Pariisissa oli aikaa istua katukahvilassa ja ihmetellä tapahtunutta. Lento Norwegianilla Helsinkiin illansuussa. Kotona olimme puolen yön hujakoilla ja harmittelimme, miten emme saman tien älynneet jäädä Pariisiin muutamaksi päiväksi.

Hanihonda tuli viikon päästä kontissa tavaroineen. Kävimme Vihdissä tyhjentämässä auton ja hyvästelimme reippaan matkakumppanimme. Meille ei käynyt kuinkaan, mutta Hanihondalle retki jäi viimeiseksi.

Yhteenveto

Viideskymmenes Euroopan läpiajomme yli parinkymmenen vuoden aikana katkesi kuin kanan lento. Onneksi vain peltivaurioin. Samalla kaikki matkalla sitä ennen nähty ja koettu pyyhkiytyi mielestä. Otettujen kuvien ja tehtyjen muistiinpanojen perusteella päättelimme, että 2400 kilometrin matka Carvoeirosta Saint-Maloon oli ollut nautittava kuten aina ennenkin. Loput 2700 kilometriä taittuivat junalla (500 km) ja lentäen (2200 km).

Yöpymiskaupungit, hotellit ja hinnat (varaukset booking.comin kautta):

4.5.2014	Peniche, Hotel Soleil Peniche, 40 € *
5.5.2014	Ponte de Lima, InLima Hotel&Spa, 70 € *
6.5.2014	León, Parador Hostal San Marcos, 120 €
7.5.2014	Argomaniz, Parador Argomaniz, 110 €
8.5.2014	La Teste de Buc (Arcachon), Ibis La Teste, 79 €
9.5.2014	Saumur, Adagio Best Western, 99 €
10.5.2014	Saint-Malo, Ibis, 106 €
11.5.2014	Saint-Malo, Ibis, 80 €
12.5.2014	Saint-Malo, B&B, 56 €
13.5.2014.1	Saint-Malo, B&B, 56 €

*aamiainen sisältyi huoneen hintaan